hazeran

ŞUBAT 2026 •SAYI2

EDEBİYAT, KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

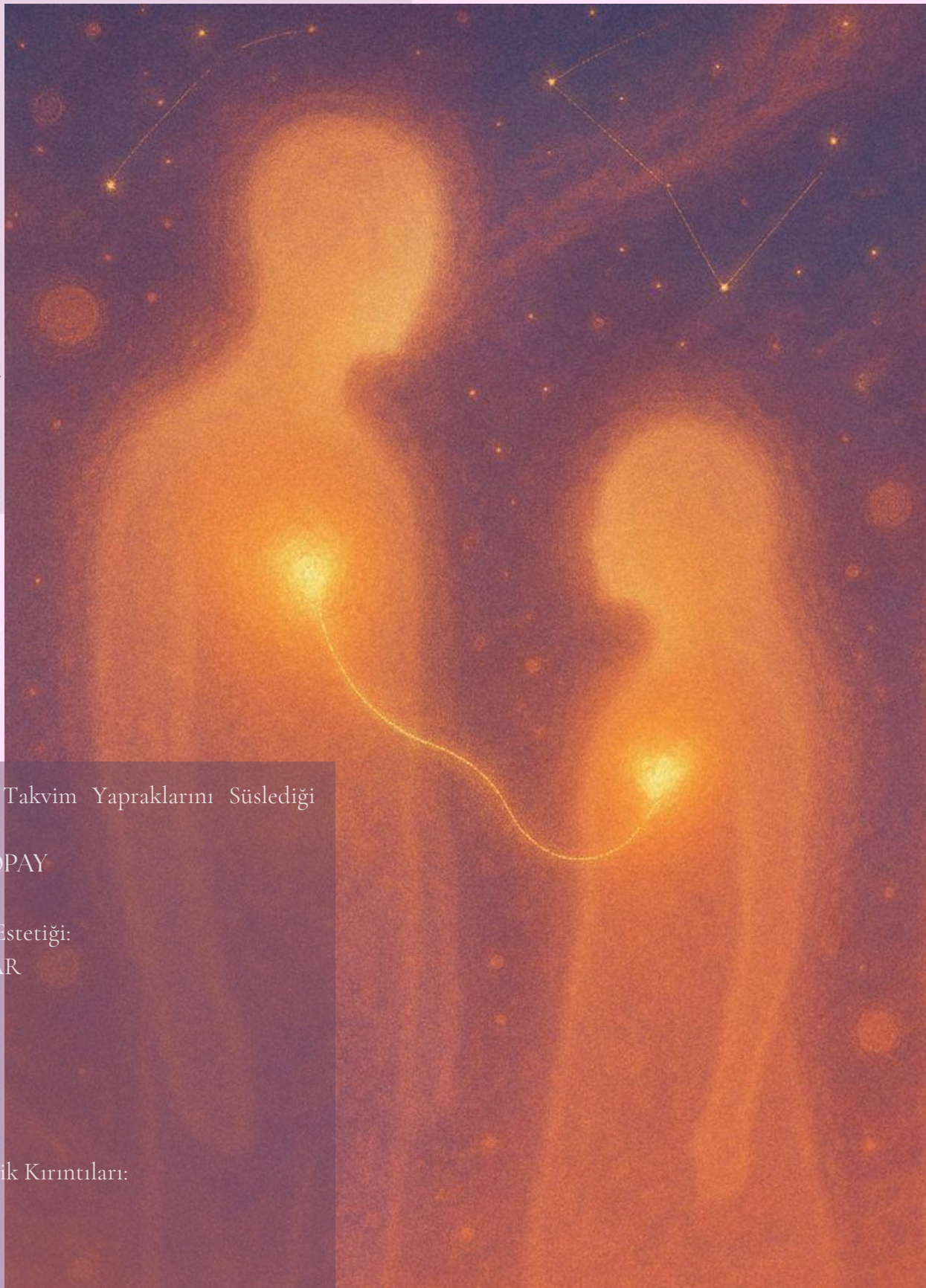

14 Şubat: Aşkın Takvim Yapraklarını Süslediği Tarih
-Aslıhan Ülkü TOPAY

Yarım Sevenlerin Estetiği:
Behlül HAZNEDAR
-Sudem ÇOPUR

Gizlenen Sevgiler
-Huriye ÇİL

Narsizmin Mitolojik Kırıntıları:
Sudaki Güzellik
-Beren ŞAHİN

KÜNYE

YAZI EDİTÖRLERİ

Aslıhan Ülkü TOPAY

Huriye ÇİL

TASARIM EDİTÖRLERİ

Beren ŞAHİN

Sudem ÇOPUR

YAZARLAR

Aslıhan Ülkü TOPAY

Beren ŞAHİN

Celal Onur ŞAHİN

Huriye ÇİL

Osman AKÇAY

Sudem ÇOPUR

Şehriye Mualla AYTAÇ

Yağmur ZEYTİNÖZÜ

YSS.

Yusuf ÇULLUOĞLU

Zeynep YARDIMCI

Balkonda
Daniel Hernandez Morillo

İÇİNDEKİLER

4 Editörden
5 Hazeran
6 Aşkın Psikolojisi: Seviyor Muyuz, Bağlanıyor Muyuz?
8 Yeni Yılın İlk Yanılgısı: Aşk
9 Narsizmin Mitolojik Kırıntıları: Sudaki Güzellik
13 Ben Aşkı Bilmezdim
14 Kitap İncelemesi: Körlük
15 Gizlenen Sevgiler
16 Göğsümde Filizlenen Çağ
17 14 Şubat: Aşkın Takvim Yapraklarını Süslediği Tarih
18 Sevginin Sömürgecisi İnsan
19 Refah Yorgunluğu: Stockholm Depresyonu
21 Beyaz Bir Vedanın Hikayesi
22 Yarım Sevenlerin Estetiği: Behlül HAZNEDAR
24 Gözyaşı
25 Aşkın Güllü Dikenleri
26 Sessiz Otorite, Gürültülü Sevgi
29 Aşk ve Takıntı
31 Film İncelemesi: Me Before You
32 Bütünlük Sanrısı: Kusuru Sevmek Olur Mu?
33 Çiko
36 Aşk İnsanı Özgürleştirir Mi, Esir Mi Alır?
37 Şubat Ayında Burçlar
39 Test: Nasıl Bir Sevgilisin?

EDİTÖRDEN

Şubat, takvimdeki en kısa ay belki ama kalpte en çok yer kaplayanlardan birisi. Sevgiyi her zamankinden daha yüksek sesle konuştuğumuz bir ay. Daha çok andığımız, daha çok dokunduğumuz, en sıkı kucakladığımız...

Sevgi bazen bir insana, bazen bir hatıraya, bazen de kendimize duyduğumuz o ince dokunuşla başlar. Bu sayıda sevgiyi sadece romantik bir duygu olarak değil iyileştiren, büyüten ve dönüştüren bir bağ olarak ele aldık. Kendimize, hayata, geçmişimize ve geleceğimize duyduğumuz tüm halleriyle sayfalarımıza taşıdık. Çünkü biliyoruz ki hepimizin asıl ihtiyaç duyduğu şey de bu.

Kendini seven her kalp biraz daha genişler ve çoğalır. Böyle kalplerin yan yana geldiği yerde toplum, sertliğini yitirir. Anlayış kök salar, merhamet filizlenir. Hamuru sevgiyle yoğrulan her birey, ortak geleceğe atılmış sessiz bir adımdır ve o adımlar, zamanı ileriye taşıyan en sahici yürüyüştür.

Bu sayıda kalbinize iyi gelecek bir şeyler bulmanız dileğiyle, keyifli okumalar.

Beren Şahin

HAZERAN

İnce ince ördüm hasret bağını,
Gönlüme hapsettim gençlik çağını,
Bir kördüğüm yaptım aşkın dağını,
Hazeran tahtında sızlar sol yanım.

Sevda tezgâhında hüzün dokunur,
Özlemin şarkısı burdan okunur,
Boğazım düğümlü dertten yutkunur,
Hazeran tahtında sızlar sol yanım.

Güz vurmuş bağ gibi benzim sarardı,
Umutlar tükendi ufkum kararda,
Gözlerim boşlukta yâri arardı,
Hazeran tahtında sızlar sol yanım.

İncecik bir sızı deler de geçer,
Zaman süzgecinden ruhumu seçer,
Sinemin içinde fırtına biçer,
Hazeran tahtında sızlar sol yanım.

Bir eski nakıştır ömür dediğin,
Sabırla örülmüş boyun eğdiğin,
Heba oldu gitti candan sevdiğin,
Hazeran tahtında sızlar sol yanım.

Güneşle kuruyan dallardan gelir,
Sızısı topraktan hallerden gelir,
Feryadım duyulmaz dillerden gelir,
Hazeran tahtında sızlar sol yanım.

Seğmenoğlu gel de hüznümü oku,
Zaman bir hazeran delikli doku,
İçime hapsolmuş ayrılık şoku,
Hazeran tahtında sızlar sol yanım.

Osman AKÇAY

AŞKIN PSİKOLOJİSİ: SEVİYOR MUYUZ, BAĞLANIYOR MUYUZ?

Sevgi ile bağlanma kaygısı birbirine çok benzediğinde, aşkı ayırt etmek zorlaşır.

John Berger, "Nesneler bizim onlara yüklediğimiz anlamlardan ibarettir, insanlar da öyle" demiş. Bir insana yüklediğimiz anlam, bazen sadece aşk ya da sevgiyle sınırlı değildir. Bazen bu anlam, adını koyamadığımız bir alışkanlığa dönüşür. Onun varlığına, onu sevmeye ve yanımızda olmasına o kadar alışmışızdır ki zamanla ne hissettiğimizi unuturuz. Belki de bu yüzden aşk sandığımız şey her zaman aşk değildir, bazen sadece tanıdık gelen bir kaybetme korkusundan ibarettir. Alıştığımız şeye tutunmak, bağlı kalmaktır.

Peki neden alışkanlıklar daha güvende hissettirir?

Alışkanlık, yaparken düşünmeye ihtiyaç duymadığımız, uzun süredir yaptığımız için otomatikleşen davranışlarımızdır. Birine aşık olmak da belki bir süre sonra bizim için alışkanlık haline gelebilir. Karşımızdakinin varlığına alıştığımız için gerçekten neyi ya da kimi sevdiğimizi sorgulamayı bırakırız. Belki verilen sevgi bizi yeterince tatmin etmiyor ama ortada bir sevgi var ve bu hep vardı, birden yok olmasını istemeyiz. Sevginin yokluğu düşüncesi bizi o kadar tedirgin eder ki elimizdekinden daha iyi seçeneklerin olma ihtimalini düşünmeyi bırakırız.

Psikoloji, aşkı yalnızca yoğun bir duygu olarak ele almaz. Aşk aynı zamanda bağlanma, güven ve görülme ihtiyacını da içerir. Fakat bu ihtiyaçlar her karşılandığında aşk olmaz. Aradaki bağ otomatikleştikçe sorgulama azalır, sevgi ve alışkanlık arasındaki çizgi de gittikçe silikleşir. İşte bu noktada aşk, hissettiğimiz bir duygudan daha çok vazgeçmekte zorlandığımız ve bırakamadığımız bir alışkanlık haline gelebilir. Alışkanlık aşka karıştığında kişi durumu sorgulamakta zorlanır. Oldu ki sorgulamaya başladı, ilk aklına gelen genellikle "onsuz ne yaparım" düşüncesi olacaktır. Daha mutlu olacağı bir ilişkiye sahip olma ihtimaline ulaşamayacağı düşüncesiyle değişimi başlatmak istemez. ***Dolayısıyla bazı bağlar, iyi hissettirmeseler bile tanıdık oldukları için korunur***.

Amir Levine ve Rachel Heller, "Bağlanma" adlı kitaplarında **"Tek başınıza dünyaya adım atma yeteneği, güvendiğimiz birinin yanımızda durduğunu bilerek mümkün oluyor."** diyor. Hayatta birine herkesten daha çok güvenebiliyor olmak, koşulsuzca yanında olduğunu biliyor olmak çok kıymetli. Yalnızca tutunduğumuz bir dal değil, aynı zamanda içinde büyüdüğümüz, olgunlaştığımız alandır aşk. Aşkın iyileştirici yönünü yok sayamayız. Fakat aynı zamanda bu güvenin alışkanlığa dönüşmediğinden de emin olmalıyız.

İnsanlar değişir, ihtiyaçları, istekleri, beklentileri değişir. Bizim alışkanlıkla yaptığımız bir davranış, karşımızdakinin değiştirdiği yönü olabilir. Bu yüzden belki de asıl mesele, birine bağlanmak değil de o bağı sürdürmeyi bilinçli şekilde seçiyor oluşumuzdur. Aşk, zaman zaman durup yeniden bakabilmeyi gerektirir. Sevgililer gününü anlamlı kılan da belki budur: yanımızdakini otomatik olarak değil de farkında olarak seçiyor olmak.

ŞEHRIYE MUALLA AYTAÇ

Yeni Yılın İlk Yanılgısı: Aşk

Şubat geldiğinde bir gariplik çöküyor insanın bünyesine. Çok değil, bir ay önce koca bir yılı bitirmiş. Mutluluklar, üzüntüler, kırgınlıklar yaşamış. Adeta "Bitsin bu yıl." diyerek geçirdiği günleri olmuş. Yeni yıl için gönlü hayallerle dolmuş ve yine bir ay önce hayatın yeni bir yolunda, bembeyaz yeni bir sayfada ilk adımlarını atmış, ilk saatlerini, ilk günlerini yaşamış. Ta ki şubat gelinceye kadar… İnsan, yeni ilerlemeye başladığı yılın ilk ayına uyum sağlamaya çalışırken telaşla unutuveriyor geride bıraktığı o koca seneyi. Yeni umutlarına sarılıyor adeta ve şubat, gelmiş çatmış oluyor çoktan.

Gönül, geçmiş yılın yorgunluğu ve yeni yılın heyecanıyla bir başka çarpıyor. Farklı şeylere merak salıyor, yeni limanlara, yeni başlangıçlara yelken açmak istiyor adeta. Aşk gibi.

Aşk… Üç harf, tek kelime gibi dursa da anlamı göründüğünden çok daha derin. Birine duyduğun sonsuz güven ya da sevgiden de ziyade hayatını ona adamak veya her şeyi bir kenara koyup hayatının merkezine onu almak gibi.

İnsanlar elbette doğrular ve yanlışlar yapar fakat aşk için durum biraz daha farklı. Doğru ya da yanlış olmadan sadece "o" vardır âşık olunanda. Hayat, aşık birisi için "o" varken durur ve başka hiçbir şeyin önemi kalmaz sanki.

Güzel olduğu kadar tehlikelidir de aşk. Âşık olmak, sevilmek ve bu hisleri zannetmek arasındaki çizgi çok çok ince. Bir anlığına her şeyin çok güzel olduğu büyüsüne kapılıp âşık olduğun insanı hayatındaki bir boşluğa koymak, o boşluğu doldurmasını istemek, ummak… O insana belki de onda olmayan değerleri yükleyip onu ilahlaştırmak ve beklediğini alamadığında bir hayal kırıklığında kaybolmak…

Âşık olmak, birini sevmek, biri tarafından sevildiğini hissetmek ya da zannetmek… Gönül, aradaki farkı çok da iyi ayırt edemiyor maalesef. Güneşin yaktığı yerler gece çöktükten, ay ve yıldızlar semayı süsledikten sonra hissettiriyor kendisini. Gönül de o misal, zannettiği insan gittikten çok sonra ayırt edebiliyor farkı. Uzunca bir süre de unutamıyor yaşadıklarını. Saatler, günler, haftalar hatta aylar…

Yusuf Çulluoğlu

Narsizmin Mitolojik Kırıntıları: Sudaki Güzellik

Sevginin ilk tohumlarının insanın kendi iç karanlığında filizlendiği söylenir çoğu zaman. Nasıl ki göğe uzanan bir ağacın asıl kudreti gözden ırak köklerindeyse, sevgi de önce insanın içinde kök salar, hem içe hem dışa doğru genişler. Kişi kendi varlığını kutsamadan ne dünyaya uzatabilir kollarını ne de başka bir cana dokunabilir. Kendi ellerini kavrayamayan, bir ağacın gölgesinde huzur, bir sevgilinin dudağında merhamet bulamaz.

Fakat bu içe dönüş ne vakit ölçüsünü aşar? Kendini sevmek, kozmosla uyumun ilk adımıyken yalnızca kendine tapmak, dünyaya çekilmiş ince bir sis perdesidir. İnsan o vakit yaşamı, kutsal bir ışığın değil kendi yansımasının buğusundan seyreder. Zaman, benliğin izin verdiği kadar akar. Günler, sevgiye uzanamayan ellerin kibriyle ağırlaşır, ruh hissizleşir.

Narkissos'un kalbi de işte bu tapınağın içinde akıtır zehrini. Kendinden başka hiçbir surete yer açmayan bir ruhla cılız düşmüş, ilk darbede hakikatten koparak bir yansımanın büyüsüne bağlanmıştır. Ne var ki bu yazgı, ondan önce dokunmuştur bir başka kalbe. O yüzden belki de kaderin kibirli düğümüne yaklaşmadan önce o genç kızı anmalıyızdır.

Efsaneye göre, Olimpos Dağı'nın eteklerinde yaşayan, güzelliği dillere destan bir su perisidir Ekho. Göz göze geleni büyüleyen, bakışlarıyla zamanı durduran bir cazibesi vardır. Öyle ki onu bir kez gören, bir daha bakışlarını ayıramaz ondan. Peşindeki erkekler, yalnızca onunla konuşabilmek, gözlerinin derinliğinde bir an kaybolabilmek için etrafında pervane olurlar bu güzel perinin. Ne var ki güzelliği kadar gevezedir de Ekho. Kabul etmez kendisine yaklaşan hiçbir erkeğin teklifini, bitmek bilmeyen sözleri, çatal diliyle birer birer uzaklaştırır onları kendisinden.

Bu duruma daha fazla katlanamayan tanrılar, bir ceza vermeye karar verirler Ekho'ya. Yalnızca kendisine söylenen sözcükleri yineleyebilecek kadar konuşabilmeye mahkûm ederler onu. Kara bir büyüyle lanetlerler güzel periyi. O günden sonra kendi sesine bile hükmedemez, başkalarının sözlerinde yankılanan eksik bir gölgeye dönüşür zavallı Ekho.

Ne duygularını dile getirebilir ne de kalbindekileri anlatabilir, yalnızca işittiklerini tekrar eden sessiz bir kukladır artık.

Bu çaresizliğin pençesinde geçirdiğin günlerin birisinde dolanırken ormanda, karşısına bir avcı çıkar. Onu gördüğü anda kalbinde hiç bilmediği bir sızı hisseder Ekho. Yüreği, şimdiye dek hiç tatmadığı bir hissin ağırlığıyla çarpmaya başlar fakat zavallı perinin aşkına tutulduğu bu genç adam, nehir tanrısı Cephisos ile su perisi Liriope'nin oğlu, kibriyle ün salmış Narkissos'tan başkası değildir.

Ekho'nun güzelliği kadar kusursuz bir yüzle yaratılmıştır Narkissos. Ancak bu güzelliğin farkında olacak kadar da kendine hayrandır. Beğenmez çevresindekileri, Kimseyi kendine layık göremez. Onun aşkıyla yanıp tutuşan kadınların varlığı bile kıpırdatmaz kalbini. Küçümser, kendisine denk olmadıklarını söyleyerek hor görür onları.

Narkissos'un yanına yaklaşmak, onunla konuşmak ister Ekho fakat dili kadar cesaretini de bağlamıştır o kara lanet. Çıkamaz karşısına. Bunun yerine sessizce takip eder onu. Günler boyunca ormanın bir ucundan diğerine, gölgeler arasında süzülür. Tek isteği, onu biraz daha görebilmek, varlığını uzaktan da olsa hissedebilmektir.

Bir gün Narkissos bu sessiz takibi fark eder. Durur ve seslenir sert bir sesle:

"Kim var orada? Uzaklaş benden!"

Ağaçların arasından yankılanan bir ses cevap verir:

"Uzaklaş benden..."

Karşısında beliren genç periye tek bir bakış bile atmaz Narkissos. Söylediklerine karşılık alamamış olmanın öfkesiyle arkasını döner ve uzaklaşır oradan. Ekho ise günlerdir umutla peşinden koştuğu adam tarafından böylesine yok sayılmanın acısıyla kalakalır oracıkta. Kalbi kırık, sesi suskun bir yakarış dökülür içinden tanrılara:

"O da sevsin Tanrım. Benim gibi çok sevsin ama kavuşamasın."

Kimse duymaz bu duayı; ama sözler, kara bir büyü gibi çöker Narkissos'un kaderine. Genç perinin yüreğinden kopan acı, artık onun yazgısıyla örülmüştür.

Bir gün av için ormana çıktığında susuzluğunu gidermek üzere bir göletin başında durur Narkissos. Suya eğildiğinde göz göze gelir kendi yansımasıyla. Fakat lanet, zihnini öylesine sarmıştır ki bunun bir yansıma olduğunu bile kavrayamaz. O anda âşık olur suyun içinde gördüğü güzelliğe. Ona dokunmak, ulaşmak ister fakat her uzandığında su dalgalanır, görüntü kaybolur. Sevdiğini yitirme korkusuyla bir daha cesaret edemez suya dokunmaya.

Her sabah aynı gölete gelir, başını suya eğer Narkissos. Ay gökyüzünde yükselip karanlık çöktüğünde bile ayırmaz gözlerini o âşık olduğu yüzden.

Yavaş yavaş tüketir Narkissos'u bu imkânsız aşk. Açlığı da susuzluğu da unutur. Göletin başında, kendi yansımasına bakarak geçirir günlerini. Çünkü kalbi, şimdiye dek hiç kimse için böylesine çarpmamıştır.

Sonunda, kavuşamamaya dayanamaz çaresiz yüreği. Göletin kıyısında son nefesini verir Narkissos. Bedeninin toprağa düştüğü yerde ise boynu bükük, başı suya dönük bir çiçek açar: nergis çiçeği.

Beren Şahin

Ben Aşkı Bilmezdim

Ben aşkı bilmezdim sen yokken,
Kalbim ıssız bir geceydi.
Geldin,
Bir sabah güneşi gibi doğdun kalbime.

Denizdi gözlerin farkında olmadan bana manzara olan;
Dingin bir mavi.
Gülüşün; dalgaların kıyıya bıraktığı huzur,
Yorgunluğumu alan bir dokunuş.
Sesin sabah kuşları, serinletir kalbimi;
Bakışın, çöllere düşen can suyu.

Ben aşkı bilmezdim sen yokken,
Yolumu karanlıkta arardım .
Şimdi adımlarım sana çıkıyor.
Dünüm, bugünüm, yarınım...
Bilinmez dünyama yön olanım;
Ve şimdi ben aşkı biliyorum...

Celal Onur ŞAHİN

Kitap İncelemesi: Körlük

"Muhtemelen ancak bir körler dünyasında her şey gerçekten neyse o olacaktır."

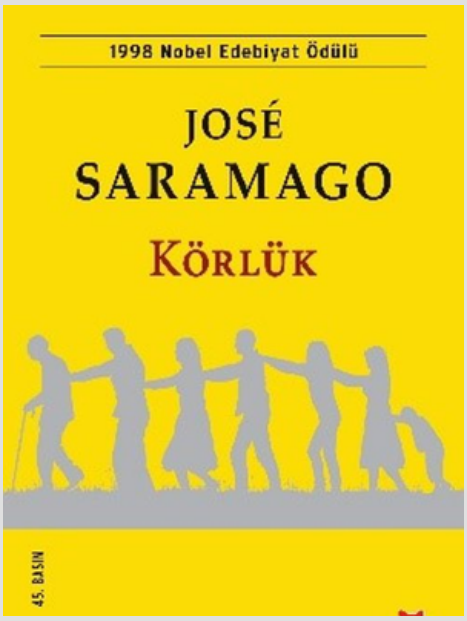

Bir anda, dünyadaki herkesin teker teker nedeni bilinmeyen bir şeyden ötürü "beyaz illete" yani körlüğe yakalandığı bir dünyada geçiyor kitap. Başta tek tük kişiyle başlayıp zaman geçtikçe bu kişilerin sayısı artıyor. Garip olansa bu kişilerin körlüklerinin beyaz olduğunu söylemesi yani hükümetin taktığı ismiyle "beyaz illet". Başta ilk kör olan kişi dahil onunla teması olan herkesi bir yere kapatıyorlar, tabi sayının zamanla artacağı da göz önüne alınırsa bu şartlarda hükümetin elinde bulunan en uygun bina da eski bir akıl hastanesi oluyor. Başta körler ve onlarla temaslı kişileri ayırıp onlara umut da vadeden sözler söyleyerek bu sürecin sağlıklı bir şekilde yürüyeceğini belirtiyorlar.

Bu körlerin arasında kocasını yalnız bırakmak istemediği için kör olduğunu söyleyen bir de kadın bulunuyor. Fakat o da yakında zaten kör olacağım düşüncesinde. Binanın çevresi körlerin kaçmaması için askerlerle çevrili, çıkış yasak, ola ki çıkmakta direttiler askerlerin onları öldürme izni var. Zamanla binadaki körlerin sayısı artıyor, yiyecekler kişi sayısından çok sayıda eksik getiriliyor hatta bazen yiyecek verilmiyor. Hijyene dair en ufak bir şey bile yok. Bu sırada da kadın hâlâ görüyor fakat bunu bilen tek kişi kocası.

Körlere yetecek kadar yer yok binanın içi zaman geçtikçe iğrenç bir hal alıyor. Oradaki yüzlerce kör çaresizlik içinde yalnız başlarına bırakılıyor. O kapalı kapılar ardında vahşetler yaşanıyor fakat hiçbir asker korkusundan yaklaşamıyor bile. Gün geliyor ki dünyada askerler dahil kör olmayan kimse kalmamış, doktorun karısı hariç. Kadın ve peşindeki altı kör arkadaşı bu vahşileşmiş dünyada hayatta kalmaya çalışıyorlar. Kör olmayan kimse kalmadığına göre artık onların da o iğrenç akıl hastanesinde kalmalarına gerek yok. Doktorun karısı körlerin dünyasıyla karşılaştığında öyle anlar oluyor ki o da kör olmayı ve bunların hiçbirini görmemiş olmayı diliyor. Diğer altı körünse tek umudu gözleri gören tek kişi olan o kadın. Zamanla anlıyorlar ki bu körlüğün sebebi korku. "Korku kör eder... Kör olduğumuz anda zaten kördük, korku bizi kör etmişti, korku yüzünden körlüğümüz devam edecek."

Kitap oldukça akıcı, hemen içine çekiyor ve devamında neler olacağını merak ettiriyor. Bazı sayfalarda ise kapalı bir binada yan yana bile olsalar ayrı kalan yüzlerce kişinin, çaresizlik ve yokluk içinde yalnız başlarına, yardıma muhtaç şekilde bırakılmasına içerliyor insan. İnsanlığın özünde ne kadar korkunç olabileceğini, hayatta kalmak için neler yapabileceğini, küçücük bir alanda dahi olsa insanların dolandırıcılığı nasıl icat ettiğini anlatılıyor.

Şehriye Mualla AYTAÇ

GİZLENEN SEVGİLER

Behçet Necatigil'in ‘’Vermeye az buldunuz, yahut vakit olmadı.’’ diye bahsettiği sevgilerin yanı başına oturup da serinleyemiyor insan. Oysa sevgi, yıllar geçse bile yüreği bir kor gibi yakmaktan ziyade meşe ağacı yaprağı gibi salınıp durmalı tatlı rüzgarda. Sevmek esirgenirse, gösterilmezse sevilmek de insana can veren büyük bir güç olmaktan çıkıyor. Acıyor, kanatıyor, yaralıyor. Sevilmek istemiyor insan. Halbuki sorun onun sevilmesinde değil, yanlış sevgide.

Bir çiçeği severiz, çiçek bizi sevemez. Bir sokağı severiz, sokak bizi sevemez. Bir kabri severiz, kabirdeki bizi sevemez. Atmayan yürekler sevgiyi bilemez. Kan pompalamaya devam eden ama içinde hiç sevgi yeşermeyen kalplerden değil, gerçekten atmayı durdurmuş kalplerden bahsediyorum. Yaşamak sevmek demektir. Oysa az bulduğumuz veya ertelediğimiz için göstermediğimiz sevgileri göstermek için bir gün çok geç kalınabilir. İşte insanın itinayla gözlerini sıkı sıkı yumduğu bir gerçektir bu.

Öyle yüce birini, öyle sıradan bir yerden severiz ki bazen; o sevgiyi göstermekten utanırız. Yalnızca yumruk yapılmış bir avuç kadar olan sevgimiz öyle az görünür ki arkamıza saklayıveririz. Sevgimiz, yüreğimiz o kadardır. İnsan bunu kabullenmekten mi kaçıyor, aksine o kadar farkında ki bunu değiştiremediği için kendinden mi utanıyor bilinmez lakin gün sonunda ‘’seni seviyorum’’ cümlesi bir türlü ağzından çıkmıyor. Eksiği tamamlamak için susuyor. Susuyoruz. Sustukça eksiliyor. Eksiliyoruz.

‘’Belki bir gün uzun uzun sana olan sevgimi anlatırım’’ diyoruz. Ne kadar eminiz uzun uzun vakitlerimizin olduğuna. Ne kadar eminiz büyük sevgileri, uzun vakitlerde, o çok sevilen kişiye anlatırken o kişinin kalbinin atacağına. Bir toprağı sevmektir basit olan. Bir beyaz mermeri sevmek, çimler arasında yeşermeye başlayan tohumu. Güç olan, birine sevdiğini açık açık söylemek ve hissettirmektir. Belki pişmanlıktan korkarız belki alacağımız cevaptan ancak gözden kaçırılan bir mesele var ki: sevgi gerçekse, yüz yıl geçse bile pişman olunmaz hissedildiği için. Çünkü onu hisseden bizdik. Ve iki onluk yaşamımdan çıkarabileceğim bir ders varsa o da sevilme hissinden daha güçlü, daha yüce olan sevme hissidir.

Behçet Necatigil'in deyimiyle: ‘’Kalbinizi dolduran duygular, kalbinizde kaldı.’’

Oysa kalbimize bizden başka kimse ulaşamaz.

Oysa sevgi kalpte sıkıştıkça kurur ve çürür. Bir gün tutar bizi de çürütür. Sonra sevgiye küseriz.

Oysa sevgi hayat verir, yeşertir. Küstüğümüz asıl hedef sevgi değil, benliğimizdir.

HURİYE ÇİL

GÖĞSÜMDE FİLİZLENEN ÇAĞ

Seninle olmak var ya,
Bir devri kapatıp yeni bir zamana uyanmak gibi.
Ellerine varmak, uçsuz karanlıklarda
Bir enkazın altından sağ salim çıkmak gibi.

Gözlerine bakmak,
Uzun bir geceden sonra sabaha varmak gibi.
Kokunla uyumak,
Kanayan bir yaraya sürülen o ilk merhem gibi.

Yanında susmak,
Dünyanın gürültüsünden azad olmak gibi.
Kalbini kalbime yaslamak,
Yıllarca taşınan bir yükten arınmak gibi.

Seninle gülmek var ya,
Unuttuğum kendimle ansızın tanışmak gibi.
Ve seni sevmek;
Hayatta kalmak değil, yeniden yaşamayı tatmak gibi.

Aslıhan Ülkü TOPAY

14 ŞUBAT: AŞKIN TAKVİM YAPRAKLARINI SÜSLEDİĞİ TARİH

Her yıl 14 Şubat'ta çiçekler çoğalır, kalpler neşeyle dolar ve "aşk" evrensel bir dile dönüşür. Peki bu özel gün tam olarak ne zaman ortaya çıktı? Neden sevginin simgesi olarak özellikle 14 Şubat seçildi?

Sevgililer Günü'nün kökeni Roma İmparatorluğu dönemine kadar uzanır. Yaygın anlatılara göre Aziz Valentine, İmparator II. Claudius'un askerlerin evlenmesini yasaklayan emrine karşı gelerek gizlice nikâh kıymaya devam etmiştir. Aşkı ve evliliği kutsal sayan Valentine, bu duruşu nedeniyle hapse atılmış ve 14 Şubat tarihinde idam edilmiştir.
Zamanla bu tarih, sevgi uğruna verilen mücadelenin sembolü hâline gelmiş; Valentine'ı anmak amacıyla kutlanmaya başlanmıştır. Böylece 14 Şubat, fedakârlık ve bağlılık kavramlarıyla özdeşleşmiştir.

Mitolojik açıdan bakıldığında ise Antik Roma'da kutlanan "Lupercalia" festivali dikkat çeker. Şubat ayının ortasında düzenlenen bu bereket ve arınma festivali, doğurganlık ve eşleşme temalarıyla ilişkilendirilmiştir. Hristiyanlığın yayılmasıyla birlikte bu pagan geleneği dönüştürülmüş ve zaman içinde bugünkü Sevgililer Günü anlayışının temelleri atılmıştır.

Peki Sevgililer Günü Türkiye'de nasıl karşılanıyor?

Ülkemizde bu özel gün özellikle 1990'lı yıllardan itibaren küresel kültürün etkisiyle yaygınlaşmıştır. Geleneksel Türk kültüründe aşk daha çok şiirlerle, türkülerle ve sözlü anlatımlarla ifade edilirken; modern dönemde sembolik hediyeler, özel akşam yemekleri ve kutlamalar ön plana çıkmıştır. Bazı kesimler bu günü ticari bir tüketim aracı olarak görse de, birçok insan için duygularını ifade etmek adına anlamlı bir fırsat olarak değerlendirilmektedir.

Sonuç olarak Sevgililer Günü yalnızca çiçekler ve hediyelerden ibaret değildir. Arka planında tarih, mitoloji, fedakârlık ve kültürel bir birikim vardır. 14 Şubat, insanlığın yüzyıllardır değişmeyen bir ihtiyacını hatırlatır: Sevilmek, sevmek ve bağ kurmak. Belki de tam olarak bu yüzden, takvimler değişse bile aşk her zaman kendini hatırlatacak bir gün bulmayı başarır.

Aslıhan Ülkü Topay

Sevginin Sömürgecisi: İnsan

İnsanları tanıdım. Bir şeylerden vazgeçmeleri veya bir şeyin onların gözündeki değerinin azalması için sevgi görmeleri yeterliymiş meğer.

İnsanlar sevilince, sevildiğini hissedince neden bu kadar arsızlaşır? Neden bu kadar cüretkâr olur? Herkes kimsenin kendisini sevmediğinden şikayetçi ama kendisini sevenlerin de yüzüne dahi bakmıyor.

Gerçekten anlamıyorum, bu insanlardaki sürekli kendini mutsuzlaştırma çabası, elindekini görmemesi ve hep daha fazlasını istemesinin arkasında yatan sebep ne?

Herkes mutsuz olmaktan yakınıyor ama hiç kimse mutlu olmak adına tek bir adım bile atmıyor.

Nasıl olur insan şükretmesi gereken her yerde sürekli bir kusur, bir eksiklik bulup yakınmayı ve kendini mutsuzlaştırmayı başarır?

Bu insanlara hiçbir şey değmiyor aslında. İnsanlar öyle ki "Onlar için gözlerini de feda etsen o zaten kördü derler." Bir ağaçtan, bir eşyadan veyahut bir hayvandan dahi iyilik veya sevgi bekleyin ama insan denen mahluktan hiçbir şey beklemeyin.

Herkes kendi dünya telaşına düşüp asıl var olan dünyayı kötüleştirdiklerine kör, sağır, dilsiz..

yss.

STOCKHOLM DEPRESYONU

REFAH YORGUNLUĞU

Stockholm depresyonu bir tanı adı olmaktan çok, çağımızın ruh halini anlatan bir kavramdır. Refahın, ideal yaşam kavramının ve düzen algısının mevcut olduğu bir çağda, insanların neden bu kadar yorgun ve yıpranmış olduğunu anlamaya çalışır.

Stockholm depresyonunun temelinde bir çelişki vardır. İnsanlar bu düzene sahipken, bu refah seviyesindeyken neden hala mutlu ve memnun değiller? Akıllara ilk gelen soru budur. Güvenli ülke, yüksek yaşam standartları ve bireysel özgürlük varken mutluluk kaçınılmaz gibi görünür. Aslında kişi bu noktada kendini yalnız hisseder çünkü mutsuzluğunu açıklayacak geçerli bir somut neden bulamaz. Bu durum da depresyonun en sessiz ve sorumluluk yükleyen yanıdır.

İnsan bu duygu durumunda kendine de gerekli açıklamaları yapamaz. "Her şeye sahipken neden üzgünsün?" sorusu sadece çevreden gelmez, kendi içinde de sorgu halindedir. Stockholm depresyonu yaşayan birey duygularını bastırmaya çalışır çünkü bu mutsuzluk toplumsal beklentilerle çelişir. Böylece depresyon, yüksek sesli ağlama krizlerinden içsel bir sızıya dönüşür.

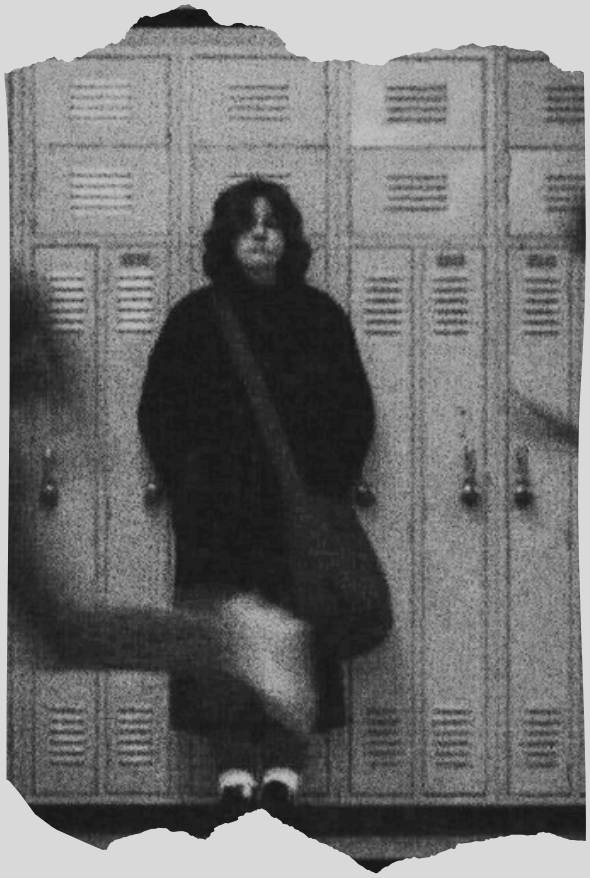

Depresyonun merkezinde yalnızlık vardır. Kalabalığın içinde yalnız hissetmek tam olarak budur. İnsanlar kalabalık içinde bile kendini görünmez hisseder. Çevrelerinde insanlar vardır fakat kendi sınırları daha önemlidir. Sosyal ilişkiler vardır, derinlik yoktur. Kimse kimseyi rahatsız etmez ama kimse kimseye gerçekten ulaşamaz. Güçlü durma çabası, sorunları bireysel olarak halletme ve kendi ayakları üzerinde durabilme ideali duygusal paylaşımı zayıflatır. Yardım istemek ihtiyaç değil, eksiklik gibi gösterilir. **İnsan paylaşamadıkça ağırlaşır.**

Stockholm depresyonu aynı zamanda anlam krizidir. Hayat sorunsuz ilerlerken "Neden yaşıyorum?" sorusu daha yüksek sesle duyulur. Hayatta kalma mücadelesi yoktur fakat anlam arama çabası da yoktur. Bu depresyonun işleme süreci: Yaşamak, devam etmek ve düzeni sürdürmektir. Aşırı dalgalanmalar içermez. Kişi anlam bulmasa da mutlu olmasa da rutinine devam eder. Daha çok yavaş yavaş solmak gibidir. Her gün işe gidilir, insanlara gülümsenir ama bunlar artık otomatikleşmiştir, bir duygu barındırmaz. Kişi hayatın içinde değil, hayatın yanında onunla birlikte ilerliyormuş gibi hisseder.

Stockholm depresyonunu anlamak, insanın iyi olabilmesi için yalnızca refah ihtiyacı değil duygulara ihtiyacını anlamaktan geçer. İnsanın anlatmaya ve anlaşılmaya ihtiyacı vardır. Mutsuzluk her zaman kaotik ortamlardan doğmaz. **Bazen en düzenli hayatlar, en sessiz çöküşlere sahne olur.** Ve bazen insan tam mutlu olması gerektiği yerde, neden bu kadar boşlukta hissettiğini sorgular. Stockholm depresyonu işte bu sorgulama cevapsız kaldığı anda ortaya çıkar.

Her şey yerli yerindeyken insan kendine yer bulamayabilir

Sudem ÇOPUR

Beyaz Bir Vedanın Hikayesi

Kış, tüm soğuğuyla yeryüzünü kaplamıştı. Kar taneleri, günlerdir birer birer toprağa düşüyor, ağaçlar, ormanlar, tarlalar beyaz bir örtüyle gizleniyordu. Doğa ana sessizdi. Kuşlar ve sincaplar inzivaya çekilmişken tüm çiçekler, toprağın altında sakin bir uykudaydı.

Birisi hariç.

Hepsinden ayrı bir köşede bir çiçek, tüm dikkatini başucundaki toprağa vermiş yere düşen kar tanelerinin kısık sesini dinliyordu. Sanki onlardan yayılan büyüyü hissediyor gibiydi. Durmadan olduğu yerde kıpırdanıyor yeryüzüne, o çok merak ettiği kar tanelerine kavuşmanın heyecanıyla çırpınıyordu.

Günler geceleri, ay güneşi kovaladı.

Çiçeğin, toprağın altında sabırsızlıkla bekleyişleri son buldu. Pıtırtılarını dinleyerek kalbini yumuşattığı kar tanelerine ulaşmanın son bulmaz isteğiyle başını toprağın altından çıkardı ve gökyüzüne uzattı.

Kar, hayal ettiğinden de güzeldi. Canını yakan, dallarını titreten soğuğa aldırmadı. Günlerdir özlemiyle boğuştuğu kar tanelerine kavuşmanın sevinciyle oradan oraya savurdu kendisini. Yaprakları üzerine düşen kar taneleriyle uzun uzun kucaklaştı. Toprağı boydan boya kaplamış karın üzerindeki pırıltıları sevinçle selamladı ve kar tanelerine olan aşkını cesurca haykırdı.

Fakat bu yalnız çiçeğin mutluluğu sadece birkaç gün sürdü. Sevgilisiyle geçirdiği neşe dolu günlerin ardından Güneş kendisini ufuktan gösterdiğinde onu bekleyen mutsuz sonun kendisi de çoktan farkına varmıştı.

Artık ayrılık vaktiydi.

Güneş, kar tanelerini birer birer eritip biricik sevgilisini ondan koparırken çiçeğin elinden yalnızca ona olan sevgisini fısıldamak, son bir kez de olsa aklında yer edinmeye çalışmak geliyordu.

“Eriyip giderken ayrılık sanma bunu, sen çekil toprağın kalbine ben seni bahara taşıyacağım.”

Kar yeryüzünü terk etti. Güneş, gökteki yerine iyiden iyiye alıştı. Geride ise biricik sevgilisinin yokluğuyla bir başına kalmış, boynu bükük bir çiçek bekliyordu.

Kara olan aşkıyla anılan, kardelen...

Beren Şahin

Yarım Sevenlerin Estetiği: Behlül Haznedar

karakter analizi

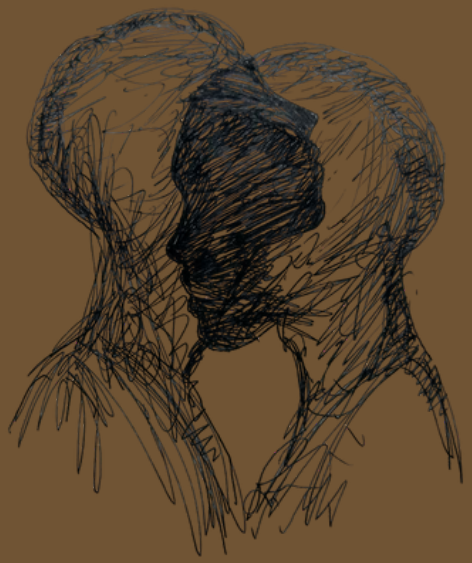

Behlül Haznedar, korkak erkekleri sevmeyi romantize eden toplumun en rafine aynasıdır. Onun korkaklığı bağırmaz, saklanır. Yüksek sesle terk etmez, ''kalıyorum'' demez ama gitmeden önce bir umut bırakır. Bu yüzden kadınlar kaybetmiş değil, eksik bırakılmış hisseder. Behlül'ün aşkı bu yarım kalmışlık üzerinden işler. Nihal'de korunma ihtiyacını, Bihter'de arzunun sorumsuzluğunu aynı anda besleyebilmesi bir tutku zenginliği değil, duygusal omurgasızlıktır. O, aşkı derinleştirmek yerine çoğaltmayı seçer; çünkü derinlik cesaret ister.

Behlül gibileri sevmek yanlış tercih değil, yanlış okuma biçimidir. Behlül'ün cazibesi kararsızlığını özgürlük gibi sunabilmesindedir. Sürekli kaçma hali modern aşk anlatılarında gizemle karıştırılır ancak bu sorumluluk almamaktır. O sevilmeye açık, sevmeye kapalıdır. Ona göre aşk yalnızca manzaradır

Behlül'ün Bihter'le kurduğu ilişki, cesaretle tutkunun karıştırıldığı en tehlikeli alandır. Çünkü tutku, sorumluluk taşımadığında sadece arzunun egemenliğine girer. Behlül burada aşık değildir, uyarılmıştır. Bihter onun için bir yüzleşme değil, bir kaçış alanıdır. Kendi boşluğunu doldurmak için başka bir boşluğa yaslanır. Korkak erkekler aynaya bakmamak için başka birinin gözlerinde yaşamayı tercih eder.

Nihal'in yanında ise Behlül bir sevgili değil, bir ihtimaldir. Ama ***ihtimaller büyür, insanlar küçülür.*** Korkak erkekler umut vermeyi sever; çünkü umut vermek, bağlanmak kadar tehlikeli değildir. Behlül Nihal'i sevdiğini sandığında bile, onu incitmemek için değil, kendini kötü hissetmemek için geri çekilir. Bu geri çekilme merhamet değil, kendini korumadır.

Toplum korkak erkekleri affetmeye daha yatkındır, çünkü onların zararı sessizdir. Onlar bağırmaz, yıkmaz, yakmaz ama eksiltir. Sevgiyi eksiltir, güveni aşındırır, kadınların kendilerinden şüphe etmelerine neden olur. Behlül'ü seven kadınlar sonunda onu değil, kendilerini sorgular. "Yeterince sevilmedim mi?" sorusu, korkak erkeklerin ardında bıraktığı en kalıcı izdir.

Behlül belki de bu yüzden modern aşkın bıraktığı en belirgin izlerden ya da travmatik alışkanlıklardandır. Behlül, aşkı seçemeyen erkeklerin kolektif portresidir. Sevilmek isteyen ama seçmek istemeyen, yakın olmak isteyen ama kalamayan, gitmeye cesareti olmayan ama kalmaya da gücü yetmeyen erkeklerin... Ve belki de en acısı şu: Korkak erkekler çoğu zaman en çok sevilenlerdir. Çünkü onların yarım sevgisi, bazı kalplere tammış gibi gelir. ***Belirsizlik bir duygu değil, tercihtir.***

Sudem ÇOPUR

Gözyaşı

Penceremi açmış dinliyorum dünyayı
Yağmur gözyaşlarıma hücum ediyor
Gözyaşlarımsa okyanuslara gebe
Gelip geçen arabaları izliyorum
Geçmişten haber getirircesine
Uğramıyor hiçbiri bana
Yalınayak kalıyorum ortada
Endamıma hasret binlerce göz varmışçasına
Ellerim boş kollarım yanda
Kalbim öylece bekliyor ulu orta
Nedendir bilinmez böylesi ayanda
Yorgun ve titrek gün ışığında

Zeynep Yardımcı

AŞKIN GÜLLÜ DİKENLERİ

Sevmek kabahat midir,
Boynu büküp ağlatan?
Yoksa şeref midir,
Yüreğe mıh gibi asılan?

Hicap mı duymalı bir aşık,
Bir çift göze yenilirken?
Var mıdır omuzdaki teslimiyette saygınlık,
Gözlerinin içi ışıkla gülerken?

Bir aşık sabahları erken mi uyanır,
Heyecanla hazırlanır mı yolculuğuna?
Geceleri düşünmekten uyuyamaz,
Karışır mı aydınlığı zifiri karanlığına?

Seni nasıl sevmeliydim?
Belki de geç olmadan gitmeliydim.
Hatta belki hiç gelmemeliydim...
Bağışla beni, özür dilerim.

Huriye ÇİL

SESSİZ OTORİTE GÜRÜLTÜLÜ SEVGİ

“Eğer bir oğlum olsaydı ve senin gibi birisi olsaydı onunla çok gurur duyardım.”

Günümüz insan ilişkileri tekdüzeliklerle doludur. Birbiri içine sıkıştırılan yaşantılar, bizi mecburi bir etiketleme ihtiyacına iter. İş arkadaşı, okul arkadaşı, komşu, patron... Fakat iç dünyamızda durum biraz daha farklıdır. İki insan arasında zamanla kurulan görünmez bir bağ bir noktadan sonra zihnin kalıpları dışına çıkarak kendi bağımsızlığını ilan eder ve tekdüzeliğin alışagelmediği kadar farklı bir sıcaklıkla karşımıza çıkar. Jake ve Holt da bu bahsettiğimiz ilişkinin en samimi örneklerinden birisidir.

İkili arasındaki ilişki bir ast-üst dinamiğinden ziyade modern dünyada erkeklik, otorite ve bağlanma üzerine mizah dolu bir anlatıdır.

Jake Peralta, ilk bakışta sitcom kalıplarının aşina olduğu “ciddiye alınmayacak kadar sorumsuz ama görmezden gelinemeyecek kadar yetenekli” karakterler kervanına rahatlıkla katılır. Sınır tanımayan şakaları, kuralları her fırsatta tiye alışı, daima sahnenin ortasında olma ısrarı izleyiciye bir mizah şöleni olarak sunulur fakat dizinin ilerleyen bölümleri, bu gürültülü neşenin ardında daha sessiz, daha kırılgan bir boşluğun saklandığını bize fısıldar.

Jake'in büründüğü ciddiyetsizlik pelerini, çocukluğundan bu yana iç dünyasında yer edinmiş "eksik baba" hissiyatını örtmeye çalışan ince bir perdedir aslında. Babasının hayatından yavaş yavaş silinişiyle oluşan belirsizlik hissi, Jake'in perspektifinde yeri kahkahalarla yamalanmaya çalışılan derin bir yırtığa dönüşür zamanla. Neşesi bir maskedir, şakaları ise otoriteye karşı gecikmiş, gayri resmî bir başkaldırı. Ebeveyn desteğinden yoksun geçmiş çocukluğu yetişkin yaşantısına ambargolu bir duruş olarak yansır.

Hiç beklemediği bir anda ise sahneye tüm alışılmışları yıkacak bir figür çıkar: Captain Raymond Holt.

Disipliniyle, sarsılmaz tutarlılığıyla ve kuralcılığıyla Holt, Jake'in kaotik evreninde bir düzen anomalisi gibidir. Ancak duygularını daima arka planda tutan bu mesafeli duruşu, sevgisizlikten değil yıllar boyunca maruz kaldığı ayrımcılıklardan damıtılmış bir hayatta kalma refleksinden doğar.

Holt, duygularını bastırmaz onları raflara dizer. Polis teşkilatı gibi sert, hiyerarşik ve çoğu zaman dışlayıcı bir yapının içinde var olabilmek için sesini yükseltmek yerine ilkelerini sağlamlaştırmayı, öfke yerine sürekliliği seçer. Bu seçimse onu sıradan bir yönetici olmaktan çıkarır, sessiz ama güven veren bir lidere dönüştürür.

Jake ve Holt'un yollarının kesişmesi, psikolojik olduğu kadar duygusal açıdan da onarıcı bir alan açar ikiliye. Jake için Holt, hayatında ilk kez karşılaştığı, güvenilirliği tartışmasız bir otorite figürüdür: yaklaşması zor, ama varlığı sarsılmaz. Holt, Jake'i dönüştürmeye ya da törpülemeye çalışmaz. Dağınıklığını görmezden gelmeden, taşkınlığını bastırmadan, onu olduğu hâliyle ciddiye alır. Yeteneklerini fark eder, hatalarını düzeltir, ama kişiliğine dokunmaz.

Her ne kadar hayattaki boşlukların başka insanlarla doldurulamayacağını bilsek de **Jake için Holt, yıllardır eksikliğinin üstünü örtmeye çalıştığı baba figürünün somut bir karşılığı hâline gelir.**

Bu ilişki tek yönlü bir iyileşme hikâyesi değildir. Holt da Jake ile birlikte günümüz dünyasında güçlü olmanın duygusuzlukla eşdeğer olmadığını yeniden öğrenir. Jake'in açık, filtresiz ve bazen taşkın duyguları, Holt'un iç dünyasında yıllardır sessiz kalan bir kapıyı aralar. Sevginin her zaman yüksek sesle, büyük jestlerle yaşanmadığını bazen bir bakışta, bazen söylenmeyen bir cümlede var olabileceğini hatırlatır.

İkili arasındaki ilişki hiçbir zaman bir güç mücadelesine dönüşmez. Holt'un otoritesi korkudan değil, güven duygusundan beslenir. Jake ise bu otoriteyi yıkmaya çalışmak yerine onu sessiz bir sadakatle kucaklar. Çünkü burada sevgi, sahip olmakla değil tanımakla, alan açmakla ve birlikte dönüşmekle var olur. Dizinin en etkileyici yönlerinden birisi de günümüz iş dünyasında artık pek de rastlıyor olmadığımız bu dinamiktir zaten.

Beren Şahin

AŞK VE TAKINTI

Gerçek aşk sizin için nedir?

Daha önce hiç gerçekten âşık oldunuz mu?

Belki de bu soruları okurken içinizde hafif bir sızı oldu. Belki bir yüz belirdi gözünüzde. Belki de kalbiniz "bilmiyorum" dedi, aklınızdan önce. Çünkü aşk, tanımı en çok yapılan ama en az netleşen, ifade edilmesi en zor duygudur. Takıntı ise çoğu zaman aşk sanılarak kalbimize yanlış bir isimle, duyguyla girer.
Peki, hangisi hangisi? Nerede ayrılır bu iki duygunun yolları?
Aşk, her insan tarafından farklı tanımlanır. Ancak, kişiden kişiye değişmeyen kült birkaç ifadesi vardır aslında.

Aşk, bir başkasının varlığı ile kendinle barışabilmektir. Aşık olduğunuz kişinin yanında eksik hissetmezsiniz. Tam aksine, tamamlanmak zorunda olmadığınızı, eksiklerinizle de bir bütün olduğunuzu fark edersiniz. Aşk insanı büyütür, nefes aldırır. Sevdiğiniz kişinin mutluluğu ile mutlu olabilmeyi öğretir. Aşık olduğunuz kişi ile yollarınız ayrılması gerekirse kalbiniz acır ama ruhunuz biliyordur ki: Sevmek sahip olmak değildir. Bazen uzaktan da olsa o kişinin mutluluğunu izleyebilmek ve bundan acı duymamak demektir.

Takıntı ise korkulardan doğar. Kaybetme korkusu çeker başı. "Onsuz ben bir hiçim." duygusu kaplar kişinin zihnini. O kişiye duyulan ihtiyaç ve muhtaçlık, sevgi duygusunun önüne geçer. Sürekli düşünürsün, kontrol edemeyeceğin ufak şeyleri dahi kontrol etmek istersin. Ve bunu başaramadığın zaman apansız bir acı kaplar kalbini. Takıntı duygusuna sahip insanlar "o" kişiyi sevmezler. O kişi olmadan devam edemeyeceğini düşünür ve karşı tarafı bazen yanlışları ile dahi kabullenirler.

Aşk güven ister. Sessizlikte bile huzur bulmayı öğretir. Takıntı ise sessizliği tehdit gibi algılar. Aşk “orada” olmayı bilir; takıntı “hep burada” olmayı dayatır. Aşk sabırdır, zamana saygıdır. Takıntı aceledir; hemen olsun, şimdi cevap versin, şu an beni seçsin ister. Aşkta sevdiğin kişinin sınırları vardır ve sen o sınırlara saygı duyarsın. Takıntıda sınırlar tehdit gibidir. “Benden ne saklıyor?” diye düşünürsün. Oysa aşk saklamaz, korur. Aşk, “sen kendin ol” der. Takıntı, “benim istediğim gibi ol” diye fısıldar.Gerçek aşk acıtır mı? Evet, bazen. Ama o acı seni yok etmez. Takıntının acısı ise yavaş yavaş siler insanı. Kendi ihtiyaçlarını, hayallerini, önceliklerini… Aşkta kendini seversin, takıntıda kendini ihmal edersin.

Belki de en büyük fark şuradadır: Aşk, sevdiğini olduğu hâliyle kabul eder. Takıntı, onu kaybetmemek için sürekli değiştirmeye çalışır. Aşk kalpte bir ev gibidir; sıcak, güvenli, kapısı açık. Takıntıysa kilitli bir odadır; ışığı yanar ama o odada ne huzur vardır ne de bir çıkış yolu.

Şimdi kendine dürüstçe sor: Kalbin o kişiyleyken huzur mu buluyor, yoksa tetikte mi? Sevmek seni çoğaltıyor mu, eksiltiyor mu? Gerçek aşk seni sen yapar. Takıntıysa seni senden alır. Ve belki de aşk, en çok bunu ayırt edebildiğinde başlar.

Aslıhan Ülkü TOPAY

Me Before You

Me Before You, 2016 yılında yapılmış romantik komedi-drama filmidir. Jojo Moyes'un 2012 yılında yayınladığı çok satan romanının uyarlaması olan bu film yayınladığı sene büyük ilgi çekti. Zaman zaman birçok eleştiri alsa da hayatın gerçeklerini ve engellerini gün yüzüne çıkartan bir başyapıttır.

Geçirdiği bir kaza sonucunda boynundan aşağısının tamamen felçli kaldığı Will, kaza sonrasındaki hayatından hiç memnun değildir. Hayatla olan kavgasını filmin ilk dakikalarında değişen dış görünüşüyle de anlayabiliyoruz. Bu kavga, fiziksel engeliyle birleştiğinde motivasyon olmaktan ziyade daha da acı verici bir drama dönüşür. Umut ve hayat Will için artık çok geride kalmıştır. Ta ki Louisa ile tanışana kadar.

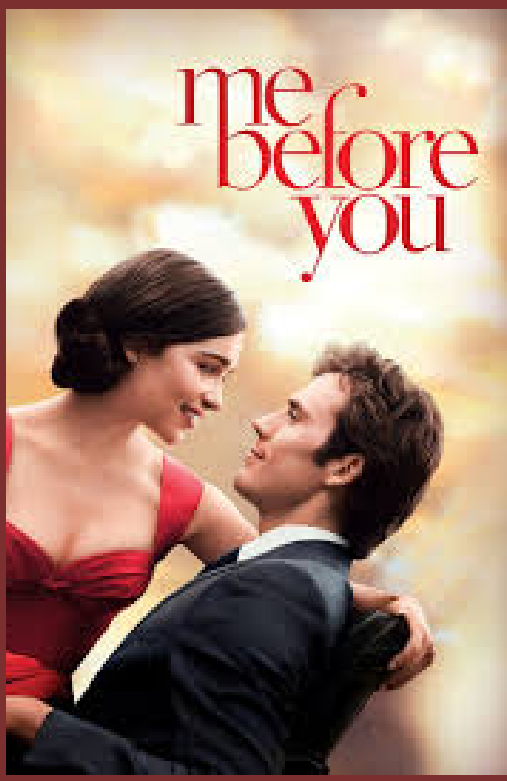

Louisa öyle hayatı seven optimist bir kadındır ki, sürekli gülen yüzünün yanında giyindiği rengarenk kıyafetlerden bile anlaşılır. Kalabalık ailesine olan sorumluluklarını bir nebze olsun çözmeye çalışan Louisa, işten kovulduğunda bile gülen yüzünden ve renkli kıyafetlerinden vazgeçemez. Yeni bir iş aramaya karar veren, belki de buna zorlanan, Louisa; Will'in bakıcısı olmak üzere işe başvurur ve işe alınır.

Louisa'nın uğraşları sonucunda Will zamanla Louisa'nın samimiyetine güvenmeye başlar.İkili önce yakın arkadaş olurlar ve aralarında bir aşk doğmaya başlar. Birbirlerine olan sadık ve saf aşkları hayatın tüm gerçeklerini ve engellerini çizginin dışında tutar. Will ise Louisa ile eski güzel hayatına olan özlemi arasında sıkışıp kalmıştır.

Finalde ise daha filmin ilk sahnelerinde duyduğumuz o cümleyi hatırlarız: ***"Sadece yardım isteyen birine yardım edebilirsin."***

Film için, Will'in kendine biçtiği sonun bu kadar romantize edilmesi üzerine haklı eleştiriler bulunur. Umutsuz ve agresif yaşam, bir kişiyle tüm seyrini değiştirebilirmiş mesajı verilirken altta yatan rasyonalizm, filmin seyirini ve finalini bir hayli değiştirir ve bu bakımdan yapılan eleştiriler yersiz değildir. Buna rağmen film boyunca o umudu izlemek ve hissetmek oldukça takdire şayandır. Aşkın her şeye gücünün yetmeyeceği fikri, romantik drama ile harmanlanarak seyirciye unutulmaz bir iz bırakır.

Huriye ÇİL

Bütünlük Sanrısı: Kusuru Sevmek Olur Mu?

Kusur, kendimizle aramıza koyduğumuz mesafedir. Neyden ne için kaçtığımızı bilmeyiz ama o tarafımızı görmemeye, göstermemeye, üzerini örtmeye çabalarız. Çünkü kusur bize eksik yanlarımızı fısıldar. İnsan da bu sebeptendir ki, çoğu zaman kendini kusurların toplamı zanneder. Sanki içindeki eğriler düzeltilirse, taşan duygular hizaya getirilirse ve fazlalıklar törpülenirse kendi olacakmış gibi gelir. Oysa pürüzler çıkarıldığında meydana gelen insan değil, boş bir taslaktır.

İnsan pürüzleriyle derinleşir, hatasızlığıyla değil.

Kusur dediğimiz şey erken yaşta öğrenilir. Bazen bir sert bakışla, bazen ‘’böyle yapma, abartıyorsun, hassassın’’ gibi kısa cümlelerle… Zamanla insan kendine ait olanı unutur. Kendindekileri başkalarının konforuna göre yargılamayı öğrenmek zorunda kalır. Kusur çoğu zaman yanlış olan değil, uyum sağlayamayandır.

Kusurla başa çıkmak onu susturmak değildir. ***Susturulan her şeyin sesi, bir gün daha güçlü bir biçimde çıkar***. Baş etme, kusurun ne söylediğini duymakla başlar. ‘’Neyi eksik yapıyorum?’’ sorusundan önce ‘’Neden böyleyim?’’ diye sorulursa, işte sorun orada başlar. İnsan kendine karşı ne kadar sertse, başkalarına da o kadar mesafelidir. Çünkü kendi kusurunu affedemeyen biri, başkasının kusurunu kabullenemez. Birinin yanında kusurlu halinle var olamıyorsan, orada yakınlık değil yalnızca rol vardır.

İnsan en çok kendini savunmak zorunda hissetmediği yerde dinlenir. O yerde açıklanmaya gerek yoktur, toparlanma zorunluluğu yoktur. Orada ‘’Eksik yanınla da buradasın.’’ vardır. Bu duygu insanı sakinleştirir. Çok yorucu bir günün ardından eve atılan ilk adım gibidir.

Kusur, insanı küçültmez. Onu inkar etmek küçültür. Kendini sürekli toparlamaya çalışan biri, bir süre sonra neyi topladığını da unutur. Oysa insan dağınık kalabildiği ölçüde canlıdır. Kusur, bu canlılığın izidir. İnsan kusurunu inkar ettiğinde güçlü görünür ama içten içe bölünür. Kabul ettiğinde ise kırılganlaşır ama bütün kalır. Çünkü saklanacak bir yer kalmadığında, insan olduğu yerde durmayı öğrenir. Kusursuz olmaya çalışmak bir kaçıştır, kusurlarla yaşamayı öğrenmek ise bir yüzleşme. Yüzleşebilen insan, kendine rağmen değil kendisiyle birlikte yürümeyi başarır. Çünkü insan, tam da kendini zorladığı yerden değil; kendini anladığı yerden iyileşir.

Sudem ÇOPUR

Çiko

Başını hafifçe gökyüzüne çevirdi Çiko. Bugün hava kapalıydı. Gri bulutlar birer birer sarmıştı gökyüzünü. Pek hoşlanmazdı böyle havalardan. Başını üzüntüyle önüne çevirdi ve parkın içindeki patika yolda ilerlemeye başladı.

Her sabah aynı yolu yürürdü Çiko. Kendisine yatak olarak seçtiği bu kuru çalı dibinden kalkar, hafifçe gerinir ve biricik dostuna, onu bekleyen taze bir kahvaltı ve sıcacık bir kucağa doğru yola çıkardı.

Bu parkta doğmuştu yıllar önce. Sütünü emdiği ilk birkaç ay dışında annesini hatırlamıyordu. Hafif hafif silinmişti anılar hafızasından. İki kardeşi ölü doğmuştu, bir tanesini ise kıvırcık saçlı bir kadının kucağında giderken hatırlıyordu en son. O anda ne olduğunu kavrayacak kadar tanımıyordu dünyayı, çok sonralarda anlamıştı. İçlerinden en şanslısı oydu.

Fakat hiçbir zaman onun yerinde olmak istemedi Çiko. Sıcak bir yuvanın özlemini duymadı, hayalini kurmadı. Çünkü kendi şansını bulmuştu tesadüflerin en güzelinde. Yıllardır da o şans, onun yaşantısını cennete çeviren en nadide şeydi.

Hatırlamaktan pek de hoşlanmadığı bir günde tanışmıştı onunla. Yine aynı parkta, yanında kalan son kardeşiyle uzanıyorlardı uzun bir ağacın altında. Ne kadar süredir gözleri bu dünyaya açıktı bilmiyordu Çiko fakat çoğu zaman yanlarına yaklaşan ve onları itip kakan benzer cins köpeklerle kendisini kıyasladığında anlayabiliyordu, küçüktü.

Uzun boylu bir çocuk yaklaşmıştı onlara doğru. Hızla yerinden kalktı Çiko. Biraz çelimsiz ve zayıf bir köpekti fakat kendisine yaklaşan tehlikeyi kavrayabilecek kadar da hisleri gelişmişti. Kardeşi daha yavaştı ona göre. Biraz da tombul bir köpekti fakat en büyük zaafı hala insanlara çok güveniyor olmasıydı. Kendisine uzatılan bir salam dilimine, tüylerini okşayan ince bir ele hemen tav oluyor, büyük bir sevgiyle açıyordu kalbini onlara.

Kendisine gelecek zararın en büyüğünün insanoğlundan olacağını henüz kavrayamamıştı zavallı köpek.

Hızlıca tuttu onu uzun çocuk ve gülerek arkadaşlarına doğru koşmaya başladı. Uzunca bir çalının iki yanına sıralanmış çocuklar, ellerindeki köpek yavrusunu sırayla birbirlerine fırlatıyor, havada döndürüyor, kaçmaya çalıştıkça kuyruğundan yakalıyor ve sırtına minik şaplaklar atıyorlardı. Canı acıyordu kardeşinin, fark etmişti. Arkalarından havlayarak koştu Çiko fakat üzerine doğru gelen sert bir tekmeyle pustu kaldı eski bir bankın dibinde.

İşte tam o anda girmişti hayatına biricik dostu.

Sabahın erken saatleriydi, park sessizdi, kimsecikler yoktu fakat o, karşı kaldırımdan olanları fark etmiş ve pelerinsiz bir kahraman gibi yetişmişti onu ve kardeşini kurtarmaya. Uzun boylu fakat yaşlı bir adamdı. Yer yer dökülmeye başlamış saçları bembeyazdı, bacakları ve kolları incecikti fakat güçsüz değildi bu yaşlı adam. Kardeşini, çocukların elinden büyük bir çeviklikle kurtarmış ve öfkeyle uzaklaştırmıştı onları oradan.

Ellerinin siyah tüyleri arasında gezindiğini hatırlıyordu Çiko. İlk defa o anda kalbi bir canlıya karşı derin bir sevgiyle dolup taşmıştı. Kısacık ömrünün yalnızlıklar, ötekileştirmeler ve eziyetlerle geçtiği bu insanlar dünyasında ilk defa sırtını okşayan sıcak bir el, üst üste dizdiği taşları devirmiş ve gardını indirtmişti bu minik köpeğe.

Biricik dostunun onu ve kardeşini karşı kaldırımdaki dükkanına götürüp bir tas yemek ve temiz su verdiği ilk günün ardından kardeşini de bir daha göremez olmuştu Çiko. Belki korkmuştu, belki yorulmuştu, belki de buradan uzaklaşmak istemişti, bilmiyordu. Ama onu aramak da istememişti hiç. Burada, dostunun yanında geçen sıcak günlerde fazlasıyla mutluydu.

Dışarıda dünya bıraktığı gibiydi. Hoyrat, sabırsız, acımasız... İnsanların bakışlarına sinmiş sertlik, uzanan ellerdeki acele, atılan adımlardaki umursamazlık hiç kaybolmayacak bir yer edinmişti köpeğin zihninde. Ama yaşlı adamın yanında bunların hiçbirisi değmiyordu ona. Sanki dükkânın eşiğinden içeri adım attığında dünya biraz susuyor, kötülükler kapının önünde kalıyordu.

Yaşlı adamın varlığı, Çiko'nun üzerine kapanan görünmez bir sığınak gibiydi. Kırık yerlerini onarmaya çalışmayan ama onları, varlıklarından ötürü incitmeyen bir iyilik... Çiko ilk defa, sevilmek için tetikte durmak zorunda olmadığını hissediyordu onun yanında. İlk defa, bir canlının yakınında başını eğmeden, korkuya yaslanmadan var oluyordu. Çünkü o adamın sessiz varlığında, bu karanlık dünyada iyiliğin hâlâ nefes aldığını duyuyordu.

Bir isim bile vermişti ona biricik dostu. Dükkân kapısının önüne koyduğu sandalyede oturuyordu yaşlı adam, sıcak bir öğle vakti. Çiko ise ayaklarının dibine uzanmış yoldan geçen insanları izliyordu. Uzaktan bir çocuk koşmuştu onlara doğru. Yaşlı adamın kucağına doğru zıpladığında kulaklarını dikti olduğu yerde minik köpek. Adam, kucağındaki kızın saçlarını okşuyor, gülümseyerek tatlı sözler söylüyordu ona. Kıskanmıştı Çiko. Başını adamın dizlerine doğru uzattı usulca.

" Köpüş." dedi küçük kız ona yaklaşan köpeğe doğru. O da sevmişti Çiko'yu belli ki. Yavaş yavaş tüylerini okşuyor, dönmeyen diliyle ona sevgi sözcükleri sıralıyordu. Elinde tuttuğu minik, kahverengi yiyeceği ona doğru uzattı. Tadına bayılmıştı Çiko. Neşe dolu bir kahkaha attı küçük kız.

"Köpüş çiko yiyo, dede."

O günden beri Çiko'ydu ismi. Onun için ne olduğu ve nereden geldiği de önemli değildi aslında. Dostundan gelen her şeyi sevgiyle kucaklamaya hazırdı Çiko.

Şimdi de dostuna doğru yürüyordu her sabah yaptığı gibi. Parkın çıkışına geldiğinde gözlerini yolun karşısındaki dükkâna dikti. Fakat her zamankinden farklıydı bu sabah. Dükkân kapalıydı. Ne olduğunu anlayamadı Çiko.

Bir süre bekledi dostunun gelmesini fakat kimse gelmedi. Ertesi gün, ondan sonraki gün ve diğer günlerde de tıpkı her sabah yaptığı gibi oradaydı Çiko. Bekledi fakat dostu gelmedi. Yalnızca haftalar sonra bir sabah, genç bir adam girdi içeriye, eşyaları topladı, Çiko'nun başını okşadı ve sessizce uzaklaştı oradan.

O gün anladı Çiko. Gitmişti dostu. Hem de buradan, onun yanından çok uzağa. O ise, bu kirli ve karanlık dünyada, her gün kendisine uzanan pis ellerin arasında tek başına kalmıştı.

Yeniden.

Beren Şahin

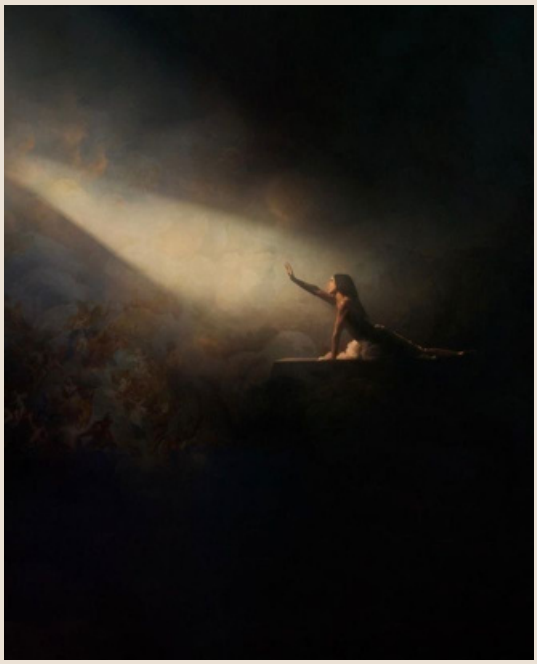

AŞK İNSANI ÖZGÜRLEŞTİRİR Mİ, ESİR Mİ ALIR?

İçinde bulunduğumuz ilişkide, karşımızdaki insana beslediğimiz aşkın bizi özgürleştirip özgürleştirmediğini ya da farkında olmadan esir alıp almadığını çoğu zaman anlayamayız. İlişkinin içindeyken gözlerimiz bağlıdır sanki; bazı gerçekleri görmek istemeyiz, bazılarını ise hiç göremeyiz. Ancak ilişki bittiğinde, aşkın bizi nasıl kör ettiğini fark ederiz. Hayal dünyasından çıkıp gerçeğin yüzümüze duvar gibi çarpmasıyla kendimize geliriz.

Aşk, çoğu zaman özgürlük sandığımız bir tutsaklıktır belki de. Âşık olduğumuzda midemizde kelebekler uçuşur, kalbimiz hızla çarpar, hafiflemiş hissederiz. Bir rüzgâr vurmuş gibi savruluruz bilinçsizce. Yıllardır omzumuzda taşıdığımız yükleri, kalbimizde biriktirdiğimiz korkuları bir başkasına emanet ederiz. Artık yalnız düşünmeyiz; sevincimizi, hüznümüzü, öfkemizi paylaşırız. Yalnızlıktan kurtulduğumuzu sanırız. Çünkü aşkın böyle özgürleştirici bir yanı vardır. İnsan bazen en çok tek başınayken tutsaktır.

Ama aşk her zaman böyle kalmaz.

Bazen de ayağımıza vurulmuş görünmez bir zincire dönüşür. Düşüncelerimizi onun düşüncelerine göre tartmaya başlarız. Kendi fikrimizden vazgeçip onun sözlerini benimseriz. Kendi sevdiğimiz değil, onun hoşuna giden mekânlarda vakit geçiririz. Kendi sesimiz yavaş yavaş kısılırken, onun sesi büyür içimizde. Sevmek, fark etmeden vazgeçmeye dönüşür: hayallerimizden, alışkanlıklarımızdan, bazen de kendimizden…

İşte tam da burada durup sormak gerekir: ***Bu gerçekten aşk mıdır?***

Gerçek aşk ne bir tutsaklıktır ne de esaret. Gerçek aşk, iki insanın birbirine alan bırakabilmesidir. Sevmek; yasaklamak, kısıtlamak, kontrol etmek değildir. Sevmek, karşındakinin sınırlarına saygı duymak ve kendi sınırlarını da koruyabilmektir. Çünkü insan sevdiği için değil, kendinden vazgeçtiği için kaybolur.

Belki de sorun aşkın kendisinde değil, onu yaşama biçimimizdedir. Kimi sevgiler insanı büyütür, kimileri küçültür. Kimi ilişkilerde insan kendine daha çok yaklaşır, kimilerinde ise kendinden uzaklaşır. Bu yüzden aşkın özgürlük mü yoksa esaret mi olduğu sorusunun cevabı, karşımızdaki kişide değil, kendi sınırlarımızda saklıdır.

Ve belki de aşkın en cesur hâli şudur: Birini severken, kendini kaybetmemeyi başarabilmek.

Yağmur ZEYTİNÖZÜ

ŞUBAT AYINDA BURÇLAR

Şubat ayı, gökyüzünde hem zihinsel uyanışı hem de duygusal derinliği aynı anda taşır. Ayın ilk yarısında Kova burcunun yenilikçi ve özgür ruhu hâkimken, ikinci yarısında Balık burcunun sezgisel, romantik ve içe dönük enerjisi öne çıkar. Bu ay, akılla kalp arasında ince bir geçiş köprüsüdür. Şubat burçları, hem düşünsel hem duygusal dünyada sınırları zorlayan karakterleriyle dikkat çeker.

KOVA BURCU (21 Ocak – 18 Şubat)

Gökyüzü Teması:
Kova burcu Uranüs'ün yöneticiliğinde özgürlük, yenilik ve bireysellik temasını taşır. Şubat ayının ilk 18 günü boyunca Güneş Kova burcundayken, özellikle 3–11 Şubat arası zihinsel açıklık ve farkındalık artar. Merkür'ün hava burçlarıyla kurduğu açılar, fikir üretimini ve iletişimi destekler.

Kişilik:
Şubat doğumlu kova bireyleri bağımsız, sıra dışı ve entelektüel bir yapıya sahiptir. Kalıpları sorgulamayı, farklı düşünmeyi ve kendi doğrularıyla yaşamayı severler. Mesafeli görünseler de, duygusal bağ kurduklarında oldukça sadık ve dürüsttürler. Hayata bireysel ama insancıl bir pencereden bakarlar.

Akademik Hayat:
Şubat kovaları analitik düşünme, soyut kavramları anlama ve yenilik üretme konusunda güçlüdür. Şubat ayı boyunca özellikle 5–15 Şubat arası projeler, sunumlar ve araştırmalar için verimli bir dönemdir. Teknoloji, sosyal bilimler, psikoloji ve sanat alanlarında yaratıcı başarılar gösterebilirler.

Aile Hayatı:
Aile içinde özgürlük alanına ihtiyaç duyarlar. Baskı hissettiklerinde içlerine kapanabilirler. Ancak empati yetenekleri sayesinde aile bireylerinin sorunlarına duyarsız kalmazlar. Şubat ayının ortalarında aile içi iletişim güçlenir, eski meseleler daha sağlıklı şekilde konuşulabilir.

Aşk Hayatı:
Şubat kovaları için aşk, önce dostlukla başlar. Zihinsel uyum, ortak bakış açısı ve özgürlük alanı olmazsa olmazdır. Şubat ayının ilk yarısında ani tanışmalar, sıra dışı ilişkiler gündeme gelebilir. İlişkide boğulmadıklarını hissettiklerinde derin bağlar kurarlar.

BALIK BURCU (19 Şubat – 20 Mart)

Gökyüzü Teması:
Balık burcu Neptün'ün yöneticiliğinde sezgi, hayal gücü ve ruhsal derinlik taşır. Güneş'in 19 Şubat'ta Balık burcuna geçmesiyle birlikte duygular belirginleşir. Ayın son haftası, özellikle 22–28 Şubat arası, içsel farkındalık ve romantik hassasiyet en yüksek seviyeye ulaşır.

Kişilik:
Balık bireyleri empatik, sezgisel ve duygusal olarak derin insanlardır. Başkalarının hislerini kolayca anlayabilir, hatta kendi duygularıyla karıştırabilirler. Hayal gücü kuvvetlidir; sanata, maneviyata ve duygusal bağlara doğal bir yatkınlıkları vardır.

Akademik Hayat:
Balıklar, ilgi duydukları alanlarda son derece yaratıcı ve üretken olabilirler. Özellikle edebiyat, psikoloji, sanat ve yardım temelli alanlarda başarılıdırlar. Şubat ayının son günleri, sezgisel öğrenme ve ilham gerektiren çalışmalar için çok uygundur. Ancak disiplin sağlamak önemlidir.

Aile Hayatı:
Aile içinde duygusal bağları çok güçlüdür. Sevdiklerini koruma ve destekleme eğilimindedirler. Şubat ayı, Balıklar için aile içi şefkatin arttığı, kırgınlıkların yumuşadığı bir dönemdir. Zaman zaman fazla fedakârlık yapmamaya dikkat etmeleri gerekir.

Aşk Hayatı:
Balık burcu aşkı romantik, derin ve ruhsaldır. Sevdiğinde kendini tamamen adama eğilimi gösterir. Şubat ayının ikinci yarısı, özellikle yeni ilişkiler ve duygusal itiraflar için oldukça etkilidir. Ancak hayal kırıklığı yaşamamak için gerçekçilikle hayal gücü arasında denge kurmaları önemlidir.

Aslıhan Ülkü Topay

Nasıl Bir Sevgilisin?

Taktirinizdir ki her birimizin ilişkileri birbirinden farklı. Birlikte olmayı seçtiğimiz insanlar, ilişkilerimizdeki ön yargılarımız, hoşumuza giden jestler, aşkı yaşayış şeklimiz, sevgimizi ifade edişimiz...

Peki hiç kendinize, ilişkilerinizde nasıl bir karaktere büründüğünüzü sordunuz mu? Hadi gelin, bu sayımızda, bu soruyu birlikte cevaplayalım!

1. Sevgilinle olan buluşmalarını nasıl planlarsın?
A) Her şeyi ince ince düşünürüm
B) Akışına bırakırım
C) Garanti ve güvenli planları severim
D) Sürprizlere bayılırım

2. Bir tartışma çıktığında ilk tepkin nasıl olur?
A) Hemen konuşup çözmek isterim
B) Biraz uzaklaşıp düşünürüm
C) Alttan almaya çalışırım
D) Dramaya bağlarım

3. Karşı tarafa onu sevdiğini nasıl belli edersin?
A) Uzun konuşmalar ve iltifatlarla
B) Küçük sürprizlerle
C) Yanında olarak, destek vererek
D) Fiziksel temasla

4. Kıskançlık konusunda genel tutumun nasıldır?
A) Çok güvenirim, sorun etmem
B) Azıcık kıskanırım ama belli etmem
C) İçten içe kıskanırım
D) Kıskançlık modumu gizlemem

5. Özel günleri nasıl kutlarsın?
A) El emeği şeyler hazırlarım
B) Yaratıcı sürprizleri severim
C) Klasik ama anlamlı hediyeler seçerim
D) Abartılı sürprizler yaparım

6. Sevgilin üzgünken ne yaparsın?
A) Uzun uzun dinlerim
B) Dikkatini dağıtmaya çalışırım
C) Pratik çözümler sunarım
D) Sarılır, yanında olurum

7. Birlikte vakit geçirmek senin için ne demek?
A) Derin sohbet demek
B) Eğlence ve kahkaha demek
C) Huzur ve sakinlik demek
D) Tutku ve heyecan demek

8. Sevgilinin telefonuna bakar mısın?
A) Asla, güven benim için esastır
B) Merak ederim ama yapmam
C) Fırsatım olursa bakarım
D) Zaten şifrelerini bilirim

9. Ayrılık ihtimali seni nasıl etkiler?
A) Mantıkla karşılamaya çalışırım
B) İçime kapanırım
C) Uzun süre toparlanamam
D) Dünyam başıma yıkılır

10. Sevgiline en çok hangisini söylersin?
A) “Seninle gurur duyuyorum.”
B) “Sen çok komiksin.”
C) “Ben buradayım, merak etme.”
D) “Seni çok özledim.”

11. Sence ilişkide sen daha çok hangisisin?
A) Fedakâr olan
B) Eğlendiren taraf
C) Dengeyi sağlayan taraf
D) Tutkulu taraf

12. Birlikte film seçerken tercihin hangisinden yanadır?
A) Romantik filmleri seçerim
B) Komedi filmlerini seçerim
C) Dram filmlerini seçerim
D) Gerilim / Aksiyon filmlerini seçerim

13. Sevgilinle arandaki iletişim sence nasıl?
A) Derin ve anlamlı
B) Doğal ve rahat
C) Dengeli ve güvenli
D) Yoğun ve duygusal

14. Kendi alanına ne kadar ihtiyaç duyarsın?
A) Bazen
B) Çok sık
C) Dengeli olmalı
D) Hiç ihtiyaç duymam

15. Aşkta sen daha çok nasılsın?
A) Hayal kurarım
B) Anı yaşarım
C) Temkinli davranırım
D) Kendimi tamamen bırakırım

16. Sevgilinle nasıl mesajlaşırsın?
A) Uzun mesajlar yazarım
B) Ses kayıtları atarım
C) Kısa ve net mesajlar yazarım
D) Bol bol emoji kullanırım

17. Kırıldığında ne yaparsın?
A) Konuşarak çözmek isterim
B) İmalı şeyler söylerim
C) İçime atarım
D) Trip atarım

18. Birlikte çıkacağınız tatili nasıl organize edersin?
A) Önceden tüm programı yaparım
B) Gittiğiniz yerde plan yaparım
C) Sakin, huzurlu yerler seçerim
D) Macera dolu bir tatil isterim

19. Sevgilin seni en çok nasıl anlatır?
A) Düşünceli
B) Eğlenceli
C) Güven veren
D) Tutkulu

20. Aşkta en büyük korkun nedir?
A) Anlaşılmamak
B) Sıkılmak
C) Terk edilmek
D) Değer görmemek

Şimdi, sorulara şöyle bir göz at. Verdiğin cevapları say ve çoğunluğa göre nasıl bir sevgili olduğunu belirle.

Eğer seçtiğin şıklar arasında **a şıkkı** çoğunluktaysa **sen romantik&düşünceli sevgilisin.** İlişkiye emek veren, ince düşünen, duygularını derin yaşayan bir yapın var. Sevdiğinde tam seversin ve karşındaki insanı gerçekten anlamak istersin. Seninle birlikte olmak güven ve huzur duygusuyla yan yana yürümek gibidir. Fakat bazen yapın gereği fazla kırılgan olabilir ve partnerine karşı fazla beklenti içine girebilirsin. Bu konularda dengeyi sağlamaya çalışman ilişkin için faydalı olabilir.

Eğer seçtiğin şıklar arasında **b şıkkı** çoğunluktaysa **sen eğlenceli & neşeli sevgilisin.** Sen ilişkide enerjiyi yükselten taraftasın. Hayatı çok ciddiye almadan, “biz birlikte gülelim yeter” fikriyle hareket edersin. Seninle bir ilişki bol kahkahalı, spontane ve hafif bir maceradır. Fakat bazen yapın gereği duygularını erteleyen ve bazı durumlarla yüzleşme olasılığını azaltan davranışlar sergileyebilirsin. Bu konularda biraz daha adım atıcı ve cesaretli olman ilişkin için faydalı olabilir.

Eğer seçtiğin şıklar arasında **c şıkkı** çoğunluktaysa **sen güven veren & dengeli sevgilisin**. Sakinliği ve istikrarı seven bir yapıya sahipsin. İlişkide drama yerine huzuru seçersin. Partnerin için bir “sığınak” gibisin: yanında her şey daha kolay ve daha güvenlidir. Fakat bazen yapın gereği duygularını içine atabilir ve bazı konularda partnerine mesafe koymayı tercih edebilirsin. Bu gibi durumlarda detaylı düşünerek o an kendin ve partnerin için en iyi olanı seçmek ilişkin için faydalı olabilir.

Eğer seçtiğin şıklar arasında **d şıkkı** yoğunluktaysa **sen tutkulu & yoğun sevgilisin.** Sen ilişkiyi derin yaşayanlardansın. Az sevmezsin ya tam seversin ya hiç. Duyguların güçlü olduğu için ilişkilerinde yüksek iniş çıkışlar olabilir ama sen kalbinin hep gerçeği söylediğine inananlardansın. Bazen yapın gereği kıskançlığın dozunu kaçırabilir ve aşırı duygusallığa kaçabilirsin. Bu gibi durumlarda duygusal dengeyi sağlamaya çalışman ilişkin için faydalı olabilir.